

...

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.217/2025/11.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Zsludov Péter ügyvéd (cím7) által képviselt **Felperes1** (cím2) felperesnek – a Vitári Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe, ügyintéző: dr. Balogh Sándor ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (alperes címe) alperes ellen munkabér és egyéb követelés tárgyában indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 21.M.70.308/2024/26. sorszámú ítélete ellen a felperes által 28. sorszámon, az alperes által 30. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per érdemét illetően helybenhagyja, a perköltség tekintetében megváltoztatja és a felperest megillető elsőfokú perköltség összegét 1.458.000 (egymillió-négy százötvennyolcezer) forint + áfa összegre felemeli.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 520.000 (ötszázhuszezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá az esedékesség napjáig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára 69.872 (hatvankilencezer-nyolcszázhetvenkettő) forint fellebbezési illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2025. szeptember 25. napján meghozott 21.M.70.308/2024/26. sorszámú ítéletével betegszabadságra járó távolléti díjként 30.075

forint, ezen kívül 265.714 forint munkabér után járó késedelmi kamat, szabadságmegváltásként 180.750 forint, kártérítésként 662.580 forint, továbbá perköltség címén 768.000 forint + áfa megfizetésére kötelezte az alperest.

[2] Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes az alperesi jogelőddel 2020. szeptember 14. napjától állt határozatlan idejű munkaviszonyban. A felek között 2023. szeptember 30. napjától állt fenn a munkaviszony, amely alapján a felperes városon végzett munkát, máshova nem sorolható egyszerű szolgáltatás megnevezésű munkakörben, havi 375.940 forint személyi alapbér ellenében. A munkáltatói jogkör gyakorlója képviselői ügyvezető volt.

[3] 2024. május 22-én és 23-án a felperes kórházi kezelés miatt volt keresőképtelen, majd 2024. május 24-től június 4-ig keresőképtelen állományban volt. 2024. május 30-án a felperes felmondással megszüntette a felek közötti munkaviszonyt 2024. június 4. napjával. Az alperes a munkaviszony megszüntetésekor, illetve a munkaviszony megszűnését követő ötödik munkanapon belül, vagyis 2024. június 10. napjáig nem fizette meg a felperes 2024. május hónapra járó munkabérét, továbbá a keresőképtelenség idejére vonatkozó távolléti díjat. Az alperes a 2024. évre járó időarányos, ki nem adott szabadságnapokat nem váltotta meg. Az alperes a munkaviszony megszűnését, azaz 2024. június 4-ét követő öt munkanapon belül nem adta ki a felperes részére a munkaviszony megszüntetésekor kiadandó munkáltatói igazolásokat.

[4] A felperes 2024. június 26-án személyesen megjelent az alperesnél és az igazolások kiadását kérte. Az alperes azt megtagadta arra hivatkozva, hogy 2024. június 25. napjára egyeztettek időpontot a felek, amit a felperes elmulasztott, ezért az igazolások kiadása érdekében új időpont egyeztetése szükséges. A felperes 2024. június 6-án állskeresői ellátás iránti kérelmet nyújtott be a Fejér Megyei Kormányhivatal városi Járási Hivatala Foglalkoztatási Osztályánál. A hatóság hiánypótlásra szólította fel a munkáltatói igazolásokat, így az OEP vagy TB igazolvány, a Foglalkoztatási igazolás, illetőleg az Igazoló lap állskeresői járadék, illetve segély megállapításához elnevezésű nyomtatványok becsatolása érdekében. A felperes a hiányzó nyomtatványokat nem csatolta, ezért a közigazgatási szerv 2024. szeptember 11-én az állskeresőként történő nyilvántartásba vétel érdekében indult eljárást megszüntette.

[5] A munkaviszonnyal összefüggő járandóságok kifizetése iránt a felperes 2025. június 26-án fizetési meghagyás kibocsátását kérte a május havi munkabér és a késedelmi kamatok tekintetében. Az alperes ellentmondása folytán az eljárás perré alakult. Az elsőfokú bíróság az előbbi tényállás alapján bírálta el a felperes keresetét, amely a keresetváltoztatást követően a május havi munkabér címén az alperes időközbeni teljesítésére tekintettel 30.075 forint munkabér (betegszabadságra járó távolléti díj) megfizetésére irányult. Ezen kívül a felperes 180.750 forint szabadságmegváltás, továbbá a munkáltatói igazolások kiadása iránti keresetet érvényesített. Ez utóbbi késedelmes kiadásával összefüggésben kártérítés címén 662.580 forint kár megfizetésére is kérte kötelezni az alperest. Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a 2024. májusi munkabért a felperes részére

a keresetindítást követően megfizette. A betegszabadság időszakára járó díjazást a távolléti díj 70 %-ában találta alaposnak. A munkáltatói igazolásokat a felperes felróható magatartása miatt nem tudta kiadni, mert a felperes az egyeztetett időpontban nem jelent meg az alperes székhelyén. A szabadságmegváltással összefüggő igényt részben vitatta arra hivatkozva, hogy 2024. január 2-től január 5-éig a felperes szabadságon volt, nem végzett munkát.

[6] Az elsőfokú bíróság a keresetet a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 42. § (2) bekezdés b) pontja, 80. § (1), (2) bekezdése, 122. §-a, 125. § és 126. § (1) bekezdése, 154. § (1) bekezdése, 157. § (1) bekezdése, továbbá 166. § (1), (2) bekezdése alapján bírálta el.

[7] Rögzítette, az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes részére a munkaviszony megszűnéséig terjedő időre, vagyis a 2024. június 3. és 4. napjára a betegszabadság idejére járó távolléti díjat megfizette, továbbá kiadta részére a munkaviszony megszüntetésekor kiadandó iratokat, továbbá az időarányos szabadságot kiadta, vagy pénzben megváltotta.

[8] Az elsőfokú bíróság a felek által egyezően előadott tényként rögzítette, hogy a munkaviszony a felperes felmondása folytán 2024. június 4. napjával megszűnt. Az sem volt vitatott, hogy a felperes 2024. május 22. és június 4. között keresőképtelen volt. Tekintettel arra, hogy az alperes a keresetindítást követően a 2024. május havi munkabért megfizette és az ezzel kapcsolatos havi bérjegyzéket becsatolta, megállapítható volt, hogy az alperes a 2024. június havi – betegszabadság idejére járó - távolléti díjat nem fizette meg. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság alaposnak találta a két nap betegszabadságra járó, 2024. júniusi munkabér megfizetésével összefüggő keresetet, amelyet a perben igazolt havi 21.482 forintos napi távolléti díj alapján, annak 70 %-ában, összesen 30.075 forintban határozott meg és ennek megfizetésére kötelezte az alperest.

[9] Az elsőfokú bíróság alaposnak találta az elmaradt munkabérrel összefüggő késedelmi kamat megfizetésére irányuló keresetet is. Ezzel összefüggésben megállapította, hogy az alperes a keresetindítást követően fizette meg a 2024. május hónapra járó havi távolléti díjat. Ezt követően a felperes a keresetét ennek megfelelően leszállította, de a teljesítés késedelmességre tekintettel a késedelmi kamat iránti igényét érvényesítette. Ez a követelés azért volt alapos, mert a felek közötti munkaviszony 2024. június 4-én szűnt meg és az alperes ezt követő öt napon belül, 2024. június 12-ig volt köteles a munkabér megfizetésére. A kifizetésre azonban csak később, 2024. december 10. napján került sor. Ezért a felperest eddig az időpontig illette meg a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamat. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság azt is figyelembe vette, hogy a késedelmi kamatfizetés objektív következmény, ezért nem volt jelentősége az alperesi késedelem okának.

[10] A szabadságmegváltás tekintetében az elsőfokú bíróság azt vette figyelembe, hogy a felek egyező nyilatkozata szerint a munkaviszony megszüntetéséig terjedő időre a felperest 2024. évre 12 nap szabadság illette meg. Az alperes az általa becsatolt munkaidő-nyilvántartással nem bizonyította, hogy a felperes részére 2024. január 2-5. között szabadságot biztosított. Annak ellenére, hogy a munkaidő-nyilvántartásban a szabadság megjegyzés szerepelt, az alperes egyéb munkáltatói intézkedéssel, azaz szabadságnilvántartással nem bizonyította a szabadság kiadásának a tényét. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság a kereseti állításnak megfelelően állapította meg, hogy 2024. január 2-től 5-ig a felperes nem szabadságon volt, hanem otthondolgozás keretében munkát végzett az alperes érdekében. Az alperes nem bizonyította, hogy a 12 nap szabadságot kiadta, vagy azt a munkaviszony megszüntetésekor pénzben megváltotta. Erre figyelemmel a szabadságmegváltással összefüggő kereseti kérelem is alapos volt.

[11] Az elsőfokú bíróság a kártérítéssel kapcsolatos keresetet is alaposnak találta. Megállapította, hogy az alperesnek 2024. június 11-ig, vagyis a munkaviszony megszüntetését követő öt munkanapon belül kellett volna kiadni a felperes részére a munkaviszonnyal összefüggő igazolásokat. Ezt elmulasztotta és a felperes ennek hiányában nem tudta igénybe venni az álláskeresési ellátást, amit a becsatolt hatósági iratokkal megfelelően igazolt a perben.

[12] Az alperes konkrét tény- és jogállítást nem tett, azt azonban nem vitatta, hogy az előbbi határidőben nem adta át a felperes részére, illetve nem küldte meg neki a munkaviszony megszüntetésekor szükséges igazolásokat. Mindez azért volt jogellenes magatartás, mert nem került sor az igazolások határidőben történő közlésére. Emiatt nem részesült a felperes álláskeresési ellátásban, vagyis egyértelmű volt az okozati összefüggés az alperes magatartása és a felperest ért kár között. Ezért az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemnek megfelelően kötelezte az alperest kártérítés megfizetésére. Az összecszerűség tekintetében figyelembe vette a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény (a továbbiakban: Fltv.) 26. §-ában foglaltakat, továbbá a kötelező legkisebb munkabér (minimálbér) és a garantált bérminimum megállapításáról rendelkező 508/2003. (XI. 20.) Korm.rendelet 2. § (1) bekezdésében foglaltakat. Megállapította, hogy a felperes 662.580 forint álláskeresési járadéktól esett el, amelyre kártérítés címen jogosult.

[13] A felperes 100 %-ban pernyertes lett, ezért az alperes a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 80. §, 81. § (1) bekezdése és 82. § (3) bekezdése alapján köteles volt a felperes perköltségének a megtérítésére, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1), (2) bekezdése szerinti összegben. Az elsőfokú bíróság a felperesi jogi képviselő által felszámított munkadíjat hivatalból mérsékelte a Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. számú határozatára és arra hivatkozva, hogy az összeg nem állt arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

[14] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a kifejtett ügyvédi tevékenység időszükséglete, a felek nyilatkozatai, az ügy bonyolultsága nem indokolta a felszámított

ügyvédi munkadíjat. A beadványok száma, mennyisége, terjedelme, nem állt arányban a felszámított megjelölt időráfordítással. A felszámított munkaidőráfordítás a józan ésszel és a piaci viszonyokkal is ellentétes volt.

[15] Az elsőfokú bíróság a 2025. szeptember 25-i felperesi költségfelszámítástól a következők szerint tért el. A 3. pontban a konzultációra felszámított egy munkaóra tekintettel a jegyzék 4. sorában felszámított és a keresetlevél benyújtásával összefüggő további hat munkaóra felszámítását aránytalannak találta, ezért hat helyett három munkaórát fogadott el. A keresetlevél előterjesztésével kapcsolatban a nyomtatvány 6. sorában a felperes további két munkaórát határozott meg konzultációra és egy munkaórát irattanulmányozásra hivatkozva. Az elsőfokú bíróság az irattanulmányozásra felszámított időtartamot nem találta elfogadhatónak arra hivatkozva, hogy a keresetlevél benyújtását követően tanulmányozást igénylő irat nem keletkezett. A nyomtatvány 8. sorában felszámított, a válaszirat előterjesztésével kapcsolatos négy munkaórát is eltúlzottnak találta és két munkaóra csökkentette. A nyomtatvány 12. sorában a konzultációra meghatározott három munkaórát két munkaóra csökkentette. A 13. sorban a városon történő megjelenéssel kapcsolatos öt munkaórát nem fogadta el, mivel ezt alátámasztó iratot a felperes a perben nem csatolt. A nyomtatvány 14. sorában pedig a két munkaórával kapcsolatos felszámítást egy munkaóra mérsékelte. Mindezek alapján a felperes által felszámított 1.458.000 forint + áfa összeg helyett a felperest megillető perköltséget 768.000 forint + áfa összegben állapította meg.

A felperes fellebbezése

[16] A felperes az elsőfokú ítéletet kizárólag a perköltségre vonatkozó rendelkezés tekintetében vitatta és annak megváltoztatásával 1.458.000 forint + áfa elsőfokú perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontjában jelölte meg.

[17] A Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. számú precedensképes határozatára hivatkozva kifejtette, hogy a bíróság a perköltséget az arányosság vizsgálata alapján mérsékelheti. Jelen ügyben figyelembe kellett venni, hogy a felperesi képviselő a perben valamennyi beadványát határidőben benyújtotta, a tárgyalásokon felkészülten részt vett, képviseleti feladatát maradéktalanul ellátta és annak eredményeképpen a felperes 100 %-ban pernyertes lett.

[18] A felperes vitatta az elsőfokú ítéletben a mérséklés szempontjául felhozott indokokat. A fizetési meghagyásos eljárást követő konzultáció indokolt volt, mivel az alperes ellentmondást nyújtott be, ezért a felperessel konzultálni kellett a perindítással kapcsolatos döntéshozatal tárgyában. A felperes nem rendelkezik jogi képesítéssel, ezért tájékoztatást igényelt a per várható időtartamáról, a pernyertességi esélyekről, egyéb eljárásjogi kérdésekről. Mindezekre tekintettel indokolt és észszerű volt a fizetési meghagyást követően a perindításhoz kapcsolódó konzultáció.

[19] A keresetlevél beadását követően sor került irattanulmányozásra és további konzultációra a felek között három órában, a költségfelszámításnak megfelelően. Tévesen hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy nem keletkezett olyan irat, amit tanulmányozni kellett. Az alperes ellenkérelmet nyújtott be, emiatt is szükség volt a felperessel történő konzultációra. Ráadásul az alperes olyan tényállításokat tett, amelyek eltérőek voltak a felperes jogi képviselőjének adott tájékoztatásához képest. A válaszirat előterjesztésére megjelölt négy munkaóra szintén megalapozott és indokolt volt. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a válaszirat mellékleteket is tartalmazott, ezért a négy munkaóra nem volt eltúlzott.

[20] A három munkaórában meghatározott újabb konzultációra az új megbízási szerződés keretében került sor. Az új megállapodásra tekintettel azonban még két óra esetén is magasabb összeg, 130.000 forint + áfa összeg lenne irányadó, az elsőfokú bíróság által figyelembe vett összeg helyett. A felperes és jogi képviselője kénytelen volt két alkalommal konzultálni, ami összefüggött az iratanyagok beadásával és a kormányhivatal késedelmes eljárásával. A felperes a városi eljárást illetően is fenntartotta, hogy a költségfelszámításnak megfelelően a képviselőt öt munkaóra ügyvédi tevékenységgel járt. A közigazgatási hatóság határozatának a fejlécén olvasható, hogy a felperest az álláskeresői eljárás során is a jelen perbeli jogi képviselő képviselte, ezért ő vette át 2025. augusztus 21-én a határozatot a városi hivatalban. A további egy munkaóra az okiratszerkesztéssel és bírósági beadással szintén nem volt megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság alaptalanul csökkentette a felszámított két munkaórát egy órára. A 2025. augusztus 21-i nyilatkozattal kapcsolatban ugyanis okiratszerkesztési tevékenység, előkészítő tevékenység volt szükséges, a járadék kiszámítása, a megelőző munkaviszony adatainak az ellenőrzése és rögzítése, mellékletek összeállítása, szkennelés, elektronikus aláírás, nyomtatvány kitöltés és iratbeadás. Mindezek alapján a felszámított két munkaóra méltányosnak tekinthető.

[21] Ezen kívül számos olyan tevékenység volt a felperes képviselete során, ami a kimutatásokban tételesen nem is lett rögzítve. Így az iratkezelés, az adminisztráció és a nyilvántartás, a jegyzőkönyvek, végzések átvétele, tanulmányozása, pertaktikai kérdésekkel kapcsolatos írásos egyeztetések. Mindezekre tekintettel a költségfelszámításban kimutatott óraszám a tényleges és arányos munkavégzést takarja. Abból, hogy a felperesi jogi képviselő beadványai nem nagy oldalszámúak, nem lehet következtetni a jogi képviselet időigényességére, szemben, az olyan indokolatlanul terjedelmes beadványokkal, amelyek felesleges, a perhez nem tartozó adatokat tartalmaznak. A felperes hivatkozott a BDT2025.4969 számú döntés alapján arra is, hogy amennyiben a fél nem terjeszt elő az ellenérdekű fél ügyvédi munkadíjának mérséklésére irányuló kérelmet, arra az elsőfokú bíróság nem jogosult.

Az alperes fellebbezése

[22] Az alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a perben rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékot, illetve azokat nem vetette össze a felek perbeli nyilatkozataival, ami a Pp. 276. § (1) bekezdése megsértésére vezetett.

[23] A betegszabadságot illetően az alperes nemcsak bérjegyzéket csatolt, hanem a felperes egészségügyi dokumentációját is. Az ítéletből azonban nem állapítható meg, hogy a bíróság ezt a bizonyítékot is vizsgálta-e. A 2024 májusi munkabérjegyzék kapcsán megállapítható, hogy ebben a hónapban a felperes 13 napot töltött munkavégzéssel, 8 napot betegszabadságon volt. Ez alapján a neki járó nettó 265.714 forint munkabért az alperes megfizette. Az ezt meghaladó összegű, 30.075 forint betegszabadságra járó távolléti díj iránti marasztalás azonban ellentétben állt az Mt. 126. § (1) bekezdésében foglaltakkal.

[24] Az alperes vitatta a késedelmi kamat megfizetésére történő kötelezést is. Álláspontja szerint a felperes felróható magatartása nem került sor a járandóságok határidőben történő kifizetésére. Az alperes nem esett késedelembe, illetve a késedelmét a felperes okozta. Ezért az elsőfokú bíróság döntése ellentétben állt a Ptk. 6:47. § (1) és 6:48. § (1) bekezdésével.

[25] Az elsőfokú bíróság döntése ellentétben állt a Pp. 276. § (1) bekezdésével a szabadságmegváltás tekintetében is. Az elsőfokú bíróság által értékelt munkaidő-nyilvántartáson túl egy chat listáról is becsatolt képernyőfotót, amivel azt igazolta, hogy az alperes valamennyi dolgozója 2024. január 2-5. között szabadságon volt, senki nem végzett munkát. Ezen kívül a munkaidő-nyilvántartás elnevezésű okirat is alátámasztotta az alperesi tényállításokat. A felperes tehát szabadságon volt ezeken a napokon, ezért ugyanerre az időszakra szabadságmegváltás nem illette meg. Az Mt. 122. § (1) bekezdésének megfelelően járt el, a szabadságot kiadta és azt igazolta is. Ezzel szemben a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy ezen a napon ténylegesen nem a szabadságát töltötte, hanem munkát végzett.

[26] A kártérítéssel kapcsolatos ítéleti döntés is megalapozatlan volt. Az alperesi törvényes képviselő április végén szóban közölte a felperessel, hogy nincs megelégedve a munkájával és meg kívánja szüntetni a munkaviszonyt. A felperes kérelmére végül úgy döntött, hogy ad neki egy újabb esélyt. A felperes azonban ezt követően megszüntette a munkaviszonyt. Ezután az alperes értesítette arról, hogy mikor veheti át a munkáltatói igazolásokat, de a felperes nem jelent meg az értesítésnek megfelelően, az előre egyeztetett időpontban 2024. június 25-én. Az alperes ezért nem tudta részére átadni az igazolásokat, az elsőfokú bíróság, tehát tévesen alkalmazta az Mt. 80. § (1), (2), bekezdését. A felperes nem élt az elszámolás, munkakör-átadás lehetőségével, illetve azzal visszaélt. A Pp. 203. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem vitatott nyilatkozatnak kellett tekinteni, hogy az előre megbeszélte időpontban nem jelent meg, ezzel a kármegelőzési, kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget, figyelemmel az Mt. 177. §-ában foglaltakra.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[27] A felperes vitatta az alperesi fellebbezésben foglaltakat és az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy az alperes a fellebbezésében több olyan új tényállítást tett, amelyeket az elsőfokú eljárás során nem adott elő, de ezek értékelése esetén sem lenne helye az elsőfokú ítélet megváltoztatásának.

[28] A betegszabadsággal kapcsolatban az elsőfokú bíróság valamennyi releváns bizonyítékot figyelembe vett. A késedelmi kamat körében az alperes által előadottak ténybelileg sem megalapozottak, illetve döntés megváltoztatását sem alapozzák meg. Az alperes a munkaviszony megszüntetésekor rosszhiszeműen járt el, szándékosan nem adta át a kötelezően kiadandó iratokat akkor, amikor a felperes megjelent az irodában annak átvétele céljából. Nincs jelentősége, hogy az alperes önhatalmúlag milyen időpontot biztosított a felperes számára, mert a felperes nem volt köteles minden más tevékenységét megszakítva egy számára szokatlanul rövid időtartamban megadott határidőben rendelkezésre állni. Nem releváns, hogy az alperes értelmezése szerint a felperes elmulasztotta a megjelenést és egy másik időpontban jelent meg. A felperes semmilyen többletköltséget nem okozott az alperesnek, amikor 2024. június 26-án megjelent az alperesi irodánál az iratok átvétele céljából. Nem volt akadálya annak, hogy az iratokat megkapja, vagy azokat az alperes postán megküldje számára. Az alperes azonban a törvényi kötelezettségét elmulasztotta, ennek jogkövetkezményeiért pedig helytállni tartozik. A kártérítéssel kapcsolatos kereset tárgyában, ezért helytálló döntést hozott az elsőfokú bíróság. A szabadságmegváltással kapcsolatos keresetet is a bizonyítékok alapján és a jogszabálynak megfelelően bírálta el.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[29] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj tekintetében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság helyes indokok alapján mérsékelte a felperes ügyvédi munkadíját. A fizetési meghagyásos eljárást követően felszámított konzultációra legkésőbb a fizetési meghagyás benyújtásával sor kellett, hogy kerüljön, azt követően nem volt indokolt. A keresetlevél beadását követő irattanulmányozás és konzultáció sem volt indokolt, mert a felperes az ellenkérelemre válasziratot terjesztett elő és abban már felszámította az arra fordított munkaidőt. A válaszirat előkészítésére sem volt indokolt a hat munkaóra felszámítása, még a felperessel történt konzultációt követően sem. Olyan mértékű tény- és jogállítás nem merült fel, ami két órát meghaladó egyeztetést igényelt volna.

[30] Az új megbízással kapcsolatos fellebbezési érvelés is alaptalan, mivel a felperest végig ugyanaz az ügyvéd képviselte az elsőfokú eljárás során. A városi ügyintézővel kapcsolatban az öt óra munkaidő felszámítás eltúlzott, mert a Budapest-város távolságot figyelembevéve legfeljebb két óra menetidő és egy óra ügyintézés merülhetett fel. Ugyanakkor az sem igazolt, hogy a felperes jogi képviselője kizárólag ebben az ügyben járt

városon. Az okiratszerkesztéssel kapcsolatos felszámítás sem megalapozott, mert az okiratszerkesztésre és bírósági beadásra az elsőfokú bíróság által meghatározott egy munkaóra elegendő.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[31] A felperes fellebbezése alapos, az alperes fellebbezése alaptalan.

[32] A per érdemét illetően az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítás lefolytatását követően a tényállást helyesen állapította meg, az irányadó jogszabályok alapján érdemben megalapozottan döntött. A másodfokú bíróság a perköltség tárgyában találta szükségesnek az elsőfokú ítélet megváltoztatását, mivel azt nem a jogszabályi feltételeknek megfelelően mérsékelte az elsőfokú bíróság.

[33] Az alperes a fellebbezésében tartalma szerint a bizonyítékok értékelését vitatta. Az elsőfokú bíróság azonban a Pp. 279. § (1) bekezdése megsértése nélkül járt el, az ügyben jelentős tények, a felek tényállításai, a perben tanúsított magatartásuk, a perben megismert bizonyítékok és egyéb peradatok egybevetésével megalapozottan állapította meg a tényállást, és az irányadó jogszabályok alapján érdemben is helyes döntést hozott valamennyi kereseti kérelem tárgyában.

[34] A betegszabadsággal kapcsolatos marasztalást illetően az alperes érdemi fellebbezési indokokat nem adott elő, lényegében arra hivatkozott, hogy a 2024 májusi munkabért a felperes részére megfizette. Az elsőfokú bíróság ítéletéből azonban megállapítható, hogy a betegszabadsággal járó távolléti díjat nem május, hanem 2024. június hónapra állapította meg a felperes részére. Ennek az volt az indoka, hogy a nem vitatott ítéleti tényállás szerint a felperes felmondása alapján a munkaviszony 2024. június 4. napjával szűnt meg, vagyis eddig az időpontig kellett a munkaviszonnyal összefüggő járandóságokat megfizetni. A felperes ekkor is keresőképtelen volt, ezért az elsőfokú bíróság az Mt. 126. § (1) bekezdése alkalmazásával helyesen kötelezte az alperest a 2024. júniusi két nap betegszabadság idejére járó távolléti díj megfizetésére.

[35] Az Mt. 80.§ (2) bekezdése alapján a munkaviszony felmondással történő megszüntetésekor legkésőbb az utolsó munkában töltött naptól, egyébként legkésőbb a munkaviszony megszűnésétől számított ötödik munkanapon a munkavállaló részére ki kell fizetni a munkabérét, egyéb járandóságait, valamint ki kell adni a munkaviszonyra vonatkozó szabályban és egyéb jogszabályokban előírt igazolásokat. A késedelmi kamattal összefüggő ítéleti rendelkezést az előbbi jogszabályi rendelkezésre figyelemmel alaptalanul vitatta az alperes. A késedelmet nem cáfolta, hanem éppen alátámasztotta, hogy a 2024. május hónapra járó munkabért, csak a keresetindítást követően fizette meg, holott az már a 2024. június 4. napját követő öt munkanapon belül esedékes volt. Az alperes a decemberi teljesítéssel

késedelembe esett, ezért az elsőfokú bíróság a pénzfizetés késedelmes teljesítésével kapcsolatban a Ptk. 48. § (1) bekezdésében meghatározott jogkövetkezményt helyesen alkalmazta. Az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy a késedelmes kifizetés a felperes magatartása miatt történt. A munkabér jogszabály szerinti határidőben történő kifizetésében semmilyen módon nem akadályozhatta, hogy a felperes az alperes által meghatározott, egyébként is késedelmes 2024. június 25-i időpontban nem jelent meg az alperesnél. Ez a tény, tehát a pénzfizetéssel kapcsolatos késedelmet nem érintette.

[36] A szabadságmegváltással kapcsolatos ítéleti döntéssel is egyetértett az ítéltábla. Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság rögzíti, hogy a Pp. 522. § (1) bekezdés a) pontja szerint a munkaügyi perben a munkáltatónak kell bizonyítania a működési körében keletkezett okiratok tartalmát. Az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe az Mt. 122. §-ában foglaltakat is, amely szerint a szabadságot a munkáltató köteles kiadni. A munkáltatónak a szabadság kiadását megfelelően dokumentálnia is kell. Ehhez azonban nem elégséges pusztán a szabadság munkaidő-nyilvántartásba történő rögzítése, mert a szabadság kiadását és annak a munkavállalóval történő közlését egyértelműen dokumentálni kell a munkáltatói nyilvántartásokban. Ezért a felperes által alá nem írt és szabályos szabadság-nyilvántartásnak nem minősülő alperesi munkaidő nyilvántartás nem bizonyította a szabadság kiadását, még arra figyelemmel sem, hogy az alperes állítása szerint 2024. január 2-5. között nem volt chat kommunikáció az alperesnél.

[37] A kártérítés körében is alaptalan volt az alperes fellebbezési érvelése. Az elsőfokú bíróság döntése nem állt ellentétben az Mt. 80. § (1), (2) bekezdésével. A már fentebb idézet egyértelmű jogszabályi rendelkezés szerint az alperes legkésőbb a felperesi munkaviszony megszűnésétől számított ötödik munkanapon, vagyis 2024. június 11-én köteles volt kifizetni (átutalni) a felperes munkabérét, egyéb járandóságait, továbbá kiadni részére a munkaviszonyra vonatkozó szabályban és egyéb jogszabályban előírt igazolásokat. Az alperesi ügyvezető, tehát nem egy általa tetszőlegesen megválasztott időpontban, hanem a törvényben előírt határidőben, azaz legkésőbb 2024. június 11-ig volt köteles a munkabért kifizetni és az igazolásokat kiadni, külön felperesi kérelem hiányában is. Az ügyvezető azonban még kifejezett felperesi kérés ellenére sem tett eleget a jogszabályi kötelezettségének. Nem volt vitatott, hogy 2024. június 26-án a felperes személyesen megjelent, az általa becsatolt beszélgetés adatai szerint kifejezetten kérte az ügyvezetőt, hogy ő vagy valamelyik alkalmazott adja ki részére a törvény alapján kötelezően kiadandó igazolásokat és számoljanak el vele. Az alperes azonban az F/9. számú melléklet nem vitatott tartalma szerint a következőképpen reagált: „..., nem viszem ki a papírjaidat. Miért vinném ki? Nehogy már ugráltassál. Ki vagy te, hogy engem ugráltatsz? Tegnapra volt időpontod, nem?”... „Nem viszem ki.” „Senki nem visz ki semmilyen papírt, még egyszer mondom.”... „Majd kapsz új időpontot, bejössz és átveszed. Majd mi fogunk neked időpontot küldeni. Felőlem itt állhatsz egész nap a kapu előtt, akkor sem kapsz semmit.” „Engem ne zaklassál, húzzál haza, majd kapsz új időpontot.” „De jogom van visszatartani a papírjaidat, volt időpontod, nem jöttél, sajnáljuk. Kapsz új időpontot majd.”

[38] A kifejtettek alapján egyértelműen bizonyított, hogy az alperes a törvényben meghatározott határidőt követően szándékosan és elfogadható, korrekt magyarázat hiányában tagadta meg a felperes részére a munkáltatói igazolások kiadását és az elszámolást, majd az

esedékes munkabért több hónapos késedelemmel fizette meg a keresetlevél benyújtását követően. Mindezek alapján teljes mértékben alaptalan volt a felperes rosszhiszeműségére irányuló fellebbezési érvelése. A kármegelőzésre és a kárenyhítésre egyébként sem hivatkozott az elsőfokú eljárás során, ezért azt a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján sem lehetett figyelembe venni. Az alperes szándékosan elmulasztotta a munkaviszony megszűnésével összefüggő kötelezettségeit és a felperesnek bizonyítottan ezzel összefüggésben kára keletkezett, mert az álláskeresői járadék iránti eljárást az iratok hiánya miatt a hatóság megszüntette. Mindezek alapján a kártérítésre vonatkozó ítéleti döntés is megalapozott volt.

[39] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a per érdemére vonatkozó részét helybenhagyta a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján.

[40] A felperes perköltséggel kapcsolatos fellebbezése alapos volt, mert az IM rendelet 2. § (2) bekezdésében foglalt törvényi feltételek nem álltak fenn. Az alperes az elsőfokú eljárás során nem kérte a perköltség mérséklését, azt az elsőfokú bíróság hivatalból találta szükségesnek. Önmagában ennek az elsőfokú eljárásra irányadó jogszabály alapján nem volt akadálya, azonban a mérséklésre csak a jogszabályban meghatározott szempontok és kellően indokolt döntés alapján van lehetőség. Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában megjelölte, hogy a költségfelszámítás egyes elemeit eltúlzottnak találta, de az esetek egy részében elmulasztotta közölni, hogy milyen peradatok, objektív tények alapján jutott arra a következtetésre, hogy a felszámított munkaidő nem volt arányban az elvégzett ügyvédi tevékenységgel, vagy arra nem is kerülhetett sor.

[41] Az elsőfokú bíróság valójában nem volt figyelemmel a Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. számú határozatában rögzített szempontokra sem. Önmagában az a körülmény, hogy a fizetési meghagyást megelőzően egyeztetett a felperes a jogi képviselőjével nem tette mellőzhetővé a konzultációt a keresetlevél benyújtását megelőzően. Annak időtartamát a felperes a költségjegyzékben reális, nem eltúlzott óraszámokban határozta meg. Szintén a keresetlevél előterjesztéséhez kapcsolódóan sem volt eltúlzott a felszámításban megjelölt munkaóra, irattanulmányozás és konzultáció időtartama, különösen, hogy ennek cáfolatára az elsőfokú bíróság nem is közölt indokokat. A városi ügyintézésrel kapcsolatban a szükséges dokumentumok az elsőfokú eljárás során rendelkezésre álltak. A becsatolt hatósági ügyirat szerint a felperest a perbeli jogi képviselő képviselte és nem vitatottan személyesen, városon vette át a közigazgatási szerv határozatát. A fellebbezés alapján az öt munkaóra felszámítása, az utazási időre és az ügyintézésre fordított időre is figyelemmel nem volt eltúlzott.

[42] A másodfokú bíróság egyetértett a felperesi képviselő azon érvelésével, hogy önmagában a beadványok oldalszámából sem lehet az ügyvédi munka időtartamára, alaposságára következtetni, szemben azzal, amikor az oldalszám indokolatlan növelése érdekében teljesen felesleges és a konkrét nyilatkozathoz nem tartozó, vagy adott esetben a peres iratok szükségtelen ismételését tartalmazó beadványokat nyújtanak be. Jelen ügyben a felperes jogi képviselője valamennyi tárgyaláson jelen volt, határidőben eleget tett a bírói felhívásoknak. A kereseti kérelmét kellő részletességgel, jogszabályi hivatkozással, okirati

mellékletekkel terjesztette elő, az eljárástámogatási kötelezettségének eleget tett. A másodfokú bíróság a költségfelszámításban megjelölt óraszámokat az elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban állónak találta, ezért az IM rendelet 2. § (2) bekezdése feltételeinek hiányában az elsőfokú bíróság ítéletét részben, a perköltség vonatkozásában a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és az alperest 1.458.000 forint + áfa elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

Záró rendelkezések

[43] A felperes a másodfokú eljárásra vonatkozóan irattanulmányozás címén egy munkaóra, konzultáció címén szintén egy óra és a fellebbezés elkészítése címén hat munkaóra alapján számította fel a másodfokú perköltségét az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozva. Előadta, hogy a felperessel 37 perc időtartamban konzultált a fellebbezés benyújtását megelőzően, ami egy megkezdett munkaórának számít. A fellebbezés elkészítése jogkutatással, okiratszerkesztéssel, mindennek az ügyfél részére való továbbításával, jóváhagyásával, elektronikus aláírásokkal, nyomtatvány kitöltéssel hat munkaórát vett igénybe, illetve ezen felül volt szükség egy óra irattanulmányozásra. Mindezek alapján 65.000 forint + áfa óradíj alapján érvényesítette a perköltségét a költségjegyzékben felszámítottak szerint.

[44] Az alperes vitatta a fellebbezési eljárásra vonatkozóan felszámított felperesi perköltséget. Előadta, hogy hat munkaóra helyett két munkaórában kéri meghatározni a fellebbezés előterjesztésére felszámított ügyvédi munkaidőt. A jogkutatás, okiratszerkesztés, az iratok ügyfélnek történő továbbítása, elektronikus aláírás, nyomtatvány kitöltés legfeljebb két óra alatt elintézhető.

[45] A másodfokú bíróság nem találta indokoltnak a felperes másodfokú perköltségének a mérséklését az alperes által előadottak alapján. Önmagában az a körülmény, hogy az ellenérdekű fél, annak objektív tényeken alapuló, részletes kifejtése nélkül eltúlzottnak találja az egyébként reális és nem eltúlzott munkaidő felszámítást, nem ad alapot a perköltség mérséklésére. Az alperes a fellebbezési eljárásban pervesztes lett, ezért a Pp. 80. §, 81. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes felszámított perköltsége megtérítésére, a fellebbezés előterjesztésének időpontjára figyelemmel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja értelmében. A másodfokú bíróság a nyolc munkaórában felszámított ügyvédi tevékenységet nem találta eltúlzottnak, a fellebbezésben megjelölt, ezért a megbízási szerződéssel igazolt 65.000 forint + áfa munkadíjnak megfelelően a felszámítással egyezően marasztalta az alperest.

[46] Az alperest terhelő fellebbezési illeték összegének megállapítására az illetékekről szóló 1990. évi XCVIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdése alapján került sor. A fellebbezett pertárgyérték 873.405 forint volt (30.075 + 180.750 +

662.580). Az illeték megfizetéséről az Itv. 78. § (4) bekezdése tartalmaz rendelkezéseket, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2a) bekezdésére.

[47] A másodfokú bíróság tájékoztatja az alperest, hogy az illetéket a NAV 10032000-01070044-09060018 illetékbevételi számlájára kell befizetni, a közleményben fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[48] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2026. március 10.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró